

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Een klein detail

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Het nazireeërschap
- 4 De tempeldienaren
- 6 De eindtijd
- 7 Mysterie of verborgenheid
- 8 Het Hooglied
- 9 Elf dagen en veertig jaar
- 10 Laat u niet aan het wankelen brengen
- 11 Door haar sluwheid

Een poosje geleden overdachten we in de gemeente Johannes 1. Daarbij spraken we ook over vers 27, waar sprake is van een schoenriem. Soms trekken zulke kleine voorwerpen de aandacht, dit keer dus de schoenriem. De schoenriemen in vroegere tijden zullen er wel anders hebben uitgezien dan op de foto hierboven. Maar het gaat er mij nu even niet om hoe ze eruit zagen, maar om wat de Bijbel erover schrijft.

De eerste keer dat de Bijbel over de schoenriem spreekt is in de geschiedenis van Abraham en de koning van Sodom. Hier staat: *"De koning van Sodom nu zei tegen Abram: Geef mij de mensen, maar houd de bezittingen voor uzelf. Maar Abram zei tegen de koning van Sodom: Ik zweer bij de Heere, God de Allerhoogste, Die hemel en aarde bezit, dat ik niets, van draad tot schoenriem toe, ja, niets van alles wat van u is, zal nemen, zodat u niet kunt zeggen: Ik heb Abram rijk gemaakt!"* (Gen. 14:21-23). We zien hier hoe Abram de schoenriem aanduidt als het geringste dat je van iemand zou kunnen krijgen. Ik stel me voor dat voor iemand die onderweg is, het heel belangrijk kan zijn om een schoenriem te krijgen. Daarmee kun je je weg vervolgen, zonder dat je last hebt van een schoen die slecht blijft zitten. Abram wil echter niet door de koning van Sodom worden geholpen. Zijn vertrouwen is gericht op God de Allerhoogste, en niet op wat mensen kunnen geven.

De tweede keer dat de schoenriem voorkomt, is in het boek Jesaja – voor zover ik het kon terugvinden via de Strong-coderingen van bijbelse woorden. De NBG-vertaling heeft als kopje erboven staan: 'Terugkeer van het volk'. In Jesaja 5:27 staat: *"Geen vermoeide of struikelende is erbij; het sluimert noch slaapt; de gordel van zijn heupen wordt niet losgemaakt en*

de riem van zijn schoenen breekt niet". Wat een zorg van God vinden we in dit vers voor Zijn volk! Wat een trouwe Helper is Hij, die zelfs in deze kleine dingen voor hen en ook voor ons zorgt! We mogen evenals Abram volkomen op Hem vertrouwen, want Hij zal voor ons zorgen tot in de kleine details van onze levenswandel. Want wat is nu geringer dan een schoenriem? Tot zover het Oude Testament.

De derde keer staat zoals gezegd het woord schoenriem in het evangelie naar Johannes. Daarbij geeft Johannes de Doper antwoord op de vraag: *"Waarom doopt u dan, als u de Christus niet bent?"* In dit antwoord verwijst hij naar Degene die midden onder hen staat, die zij niet kennen maar die na hem – na Johannes de Doper – komt. Om zijn woorden kracht bij te zetten, zegt hij erbij: *"Ik ben niet waard Zijn schoenriem los te maken"* (Joh. 1:27). Want de voorloper van de Heer was zich bewust van de grootheid van Degene die na hem kwam. Hij zou de volgende dag immers zeggen: *"Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt"*.

Johannes wist dat hijzelf niet waardig was ook maar het nederigste werk aan Hem te kunnen verrichten. Hij wist dat Degene van Wie hij de heraut was, de Zoon van God was. Dit had hij gezien en hij had ervan getuigd (vs. 34). Hij wist dat Hij die na hem kwam, de voorrang had boven hem (vs. 15, 26). Dat was de reden waarom hij, die de grootste onder de profeten was, de allernederigste plaats wilde innemen. Hoewel hij de profeet was die de Heer mocht aankondigen, kon hij zelfs Zijn schoenriem niet losmaken. Hij was Zijn bode, niet de beëindiger van Zijn wandel. Eren wij zo onze Heer en Heiland? Met een vriendelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

HET NAZIREEËRSCHAP

Numeri 6:1-21

De wet op het nazireeërschap

Numeri 6 spreekt over de wet op het nazireeërschap¹. Het gaat in dit hoofdstuk om toewijding aan God en een vrijwillige persoonlijke gelofte voor een tijd. De 'gewijde' moest daartoe zelf de eerste stap doen. Hij legde de nazireeërgelofte af; en "overeenkomstig zijn gelofte die hij belooft, aldus zal hij doen" (Num. 6:2, 21). Hij liet zijn toewijding blijken door het naleven van drie voorschriften:

1. onthouding van wijn en sterke drank;
2. het hoofdhaar laten groeien;
3. geen dode aanraken.

Staan er in de Bijbel eigenlijk wel voorbeelden van nazireeërs, die vrijwillig zo afgezonderd leefden voor een zekere tijd? Ik denk het niet. Alleen Simson, Samuël en Johannes de Doper lijken in *bepaalde* opzichten eraan te beantwoorden, hoewel wij bij hen ook de *onvolledigheid* ervan kunnen opmerken. Deze drie personen waren door hun ouders aan God gewijd, zelfs nog vóór de geboorte en voor hun héle leven. Simson en Johannes waren het op grond van een uitdrukkelijke, goddelijke aanwijzing, die tevoren aan de ouders werd gegeven (Richt. 13:14; Luc. 1:15).

Er is ook sprake van een zekere Amasja, de zoon van Zikri, die zich vrijwillig aan de Here gegeven had (2 Kron. 17:16). Maar het is niet zeker of deze gelofte die van het nazireeërschap was. Geen dode te mogen aanraken, lijkt moeilijk verenigbaar met de rang van een militair overste (dat gold overigens ook voor Simson). Wat de Rekabieten betreft uit Jeremia 35, zij gehoorzaamden het bevel dat Jonadab, de zoon van Rekab, had gegeven en dronken daarom geen wijn. Maar men moet hieruit niet direct concluderen dat dit een familie van nazireeërs was.

In Amos 2:11-12 is sprake van nazireeërs die door God waren geroepen, maar door de leiders van het volk ertoe

1) *Nazireeër* (nazir - strongcodering 05139) = toegewijde of ongesnoeide (wijngaard, wijnstok). *Nazireeërschap* (nezer - strongcodering 05145) = toewijding; kroon (als teken van toewijding: het hoofdhaar), of afzondering. De *diadeem* op de tulband van de hogepriester is ook het Hebr. 'nezer'. De koningen van Israël droegen eveneens een *diadeem* (nezer) op het hoofd (2 Sam. 1:10; 2 Kron. 11:12). Dit woord is in Zacharia 9:16 vertaald met 'kroonjuwelen'. De woorden *onthouden* en *wijden* komen van de oorspronkelijke stam 'nazar' van de voorgaande woorden (nazar - strongcodering 05144) = afzonderen; zich wijden; zich toewijden; het leven als nazireeër.

werden gebracht zichzelf te compromitteren. Jeremia herinnert in Klaagliederen 4:7-8 eraan hoe rein deze vorsten van Sion waren, en hij klaagt over hun diepe val. Beide plaatsen geven geen blijk van persoonlijke keuzes. We gaan ook niet in op het voorbeeld van Paulus in Handelingen 18:18 en dat van de Joden uit Jeruzalem, met wie hij zich verbond in Handelingen 21:23-26. De relatie van deze geloften tot het nazireeërschap is niet helemaal duidelijk, en bovendien was de joodse eredienst de verdwijning nabij.

We kunnen stellen dat het nazireeërschap in Israël niet verwerkelijkt is overeenkomstig Gods gedachten. De reden ervan is duidelijk: het was voor de mens in het vlees *onmogelijk* ook maar enig deel van de wet van Sinaï te houden. De typologische betekenis van Numeri 6 blijft echter belangrijk en dit gedeelte bevat wijze lessen voor ons. Wij zullen dat hier niet verder uitwerken; anderen hebben dat reeds gedaan. Wij wijzen alleen erop dat het Oude Testament, nog vóórdat de wet werd gegeven, een bijzonder voorbeeld toont van de toewijding van de nazireeër in de persoon van *Jozef*, "de uitverkorene (of: afgezonderde) onder zijn broeders" (Gen 49:26). Hij is een mooi type van Christus, de ware Nazireeër.

De ware Nazireeër

Christus is de *ware* Nazireeër, die helemaal aan God was toegewijd. Deze toewijding had geen uiterlijke, door de wet vereiste kenmerken nodig. "De Zoon des mensen is gekomen en heeft gegeten en gedronken" (Matt. 11:18). Maar deze Vriend van tollenaars en zondaars vertoonde overal de heiligheid van Zijn volmaakte mensheid. Hij wenste de wil van God te doen, Gods wet was in Zijn binnenste (Ps. 40:8). Hij was geboren uit een vrouw, geboren onder de wet (Gal. 4:4), en Hij volbracht de wet in hogere mate dan de letter van de wet vereiste. Hij volbracht de wet op alle punten waaraan niemand anders voldeed, en het was bij Hem een vrijwillige toewijding in gehoorzaamheid.

Voor het Kind Jezus was *niets* aan de ouders voorgeschreven; dat was anders bij Johannes (vgl. Luc. 1:15 met vs. 35). Christus kwam als de gehoorzame Mens, maar Hij was *uit Zichzelf* gekomen. Hij zei: "Zie, Ik kom" (Ps. 40:7). Hij was echter ook *gezonden* door God. Hij heeft Zichzelf ontledigd en vernederd. Zijn gehoorzame, heilige wil vol zelfverloochening was in overeenstemming met de wil van God de Vader.

Zijn vreugde was Gods wil te doen in een wereld die zich daartegen verzette. Hij heeft dan ook de gehoorzaamheid geleerd uit wat Hij *geleden* heeft. Niet dat Hij moest *leren* te gehoorzamen, maar Hij heeft geproefd wat de gehoorzaamheid was op het terrein waar alles in tegenspraak met God was.

Wij kunnen dit nazireeërschap van de Heer Jezus niet overdenken zonder aanbidding en bewondering. Wat een absolute afzondering te midden van het kwaad! Hij stond op grote afstand van alles wat de wereld najaagt. Bij Hem was het zoeken van Zichzelf totaal afwezig, elk verlangen om Zichzelf te behagen was Hem vreemd. Wat een volkomen reinheid, terwijl Hij voortdurend in aanraking kwam met onreine mensen! Wat een waarheid zit er in de woorden: *“U bent van beneden, Ik ben van boven; u bent van deze wereld, Ik ben niet van deze wereld”* (Joh. 8:23).

Als de ware Nazireeër droeg Hij dit karakter niet slechts tijdelijk, zoals Numeri 6 het voorstelt, maar gedurende Zijn hele leven. Hij was zonder gebreken, terwijl de nazireeërs waarover wij gesproken hebben – die vanaf hun geboorte waren gewijd voor hun hele leven – in meerdere of mindere mate hebben gefaald. Meer nog: Zijn dood was de allerhoogste uitdrukking van Zijn gehoorzaamheid en ook van Zijn afzondering van de wereld. Daarom kon Hij Zijn nazireeërschap voortzetten aan de overzijde van dood en graf, tot in de *hemel*.

Hij heeft ook op bijzondere wijze Zijn plaats als de hemelse Nazireeër ten opzichte van Zijn aardse volk ingenomen, toen Hij zei: *“Ik zeg u echter, dat Ik van nu aan geenszins zal drinken van deze vrucht van de wijnstok tot op die dag wanneer Ik die met u nieuw zal drinken in het koninkrijk van Mijn Vader”* (Matt. 26:29). Het einde van dit nazireeërschap komt voor Hem in de vreugde van dit toekomstige rijk, dat bij Zijn wederkomst zal worden opgericht. Het ware overblijfsel van Israël, voorgesteld door de discipelen, zal dan bijeengebracht zijn. Zij zullen Hem erkennen als Degene die zij doorstoken hebben. Zij zullen hun zonden belijden, vóórdát zij zich kunnen verheugen met de Messias, hun Verlosser, die dan in heerlijkheid zal worden geopenbaard (Zach. 12:10-13:2; Jes. 53).

Maar Christus heeft deze plaats ook ingenomen voor de Gemeente, het *hemelse* volk van God: *“En Ik heilig Mijzelf voor hen”* (Joh. 17:19). Deze heiliging van de Mens Christus Jezus, die nu is opgestaan en gezeten is aan Gods rechterhand, wordt ook elders beschreven. Hij is *“heilig, onschuldig, onbesmet, gescheiden van de zondaars en hoger dan de hemelen geworden”* (Hebr. 7:26). Hij treedt daar tussenbeide voor de Zijnen. Hij brengt ons in de positie waarin *Hijzelf* op aarde heeft verkeerd. Hij heeft ons door Zijn dood ontrukkt aan de tegenwoordige boze eeuw (Rom. 6:4; Gal. 1:4). Zijn nazireeërschap wordt in ons als gelovigen voortgezet, maar het vindt zijn oorsprong en kracht alleen in de hemelse afzondering van onze Heer: *“...opdat ook zij geheiligd zijn door de waarheid”* (Joh. 17:19).

Ons nazireeërschap is dus niet vrijwillig in de zin van Numeri 6. Het is ook niet tijdelijk, en het zit ook niet in de uiterlijke kenmerken. Ons nazireeërschap wordt niet geschonken los van de persoonlijke aanneming als kind van God. Dit is anders dan bij de drie nazireeërs door geboorte, die in de Schrift worden genoemd. Het is zoals bij de volmaakte mensheid van Christus: de afzondering is *eigen* aan de nieuwe mens, die geboren is uit de Geest en leeft door de Geest van de verrezen Heer: *“Want en Hij die heiligt en zij die geheiligd worden, zijn allen uit een”* (Hebr. 2:11). *“Zoals Hij is, zijn ook wij in deze wereld”* (1 Joh. 4:17).

Wanneer wij opnieuw geboren zijn, moeten wij wandelen door de Geest (Gal. 5:16), wandelen in nieuwheid van leven (Rom. 6:4). Wij hebben nieuwe motieven, wensen en bedoelingen. De kracht van het nazireeërschap vloeit voort uit het bewustzijn van onze éénmaking met Christus: *“Wie zegt dat hij in Hem blijft, behoort ook zelf zo te wandelen als Hij gewandeld heeft”* (1 Joh. 2:6). Het een gaat niet zonder het ander. Deze wandel door het geloof vindt plaats in een wereld, waarvan wij de vreugde en de verlangens (haar 'wijn') niet kunnen delen. Het besef van eigen zwakheid zal blijken uit onze totale *afhankelijkheid* (het lange haar). Ten slotte moeten we steeds waakzaam zijn om praktisch afgezonderd te blijven van het kwaad (de dood), waarin de hele wereld ligt.

Maar hoe is het met ons? Hoe komt het dat wij zo weinig Christus weerspiegelen. Het zegt iets over het feit dat wij vaak de oude mens openbaren, terwijl alleen het leven van Christus zichtbaar zou moeten zijn. Laten wij van Paulus leren het normale christelijke leven te verwerklijken, want wij zijn allemaal geroepen tot deze toewijding: *“Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij; en wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”* (Gal. 2:20). *“Ik vermaan u dan, broeders, door de ontfermingen van God, dat u uw lichamen stelt tot een levende offerande, heilig, voor God welbehaaglijk, dat is uw redelijke eredienst. En wordt niet gelijkvormig aan deze wereld, maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw denken, opdat u beproeft wat de goede, welbehaaglijke en volmaakte wil van God is”* (Rom. 12:1-2).

Laten wij de toewijding van het nazireeërschap beter begrijpen en *“in alles opgroeien tot Hem die het Hoofd is, Christus”* (Ef. 4:15). Hij is uit deze wereld overgegaan naar de Vader en heeft de Zijnen die in de wereld waren, liefgehad tot het einde (Joh. 13:1). Zowel voor Hem, die afgezonderd is in de hemel, als voor de Zijnen die Hij wil afzonderen van de wereld, zal de tijd van het nazireeërschap spoedig ten einde zijn, als het grote gebed zal worden verhoord: *“Vader, wat U Mij hebt gegeven, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn, opdat zij Mijn heerlijkheid aanschouwen die U Mij hebt gegeven”* (Joh. 17:24).

DE TEMPELDIENAREN

‘De HERE sprak tot Mozes: Neem voor de Israëlieten wraak op de Midjanieten; daarna zult u met uw voorgeslacht verenigd worden (...). Verder sprak de HERE tot Mozes: Neem het aantal op van wat meegenomen is aan gevangenen, aan mensen en aan dieren, (...) en zestien duizend mensen – van die helft voor de Israëlieten nam Mozes één gevangene uit vijftig, van de mensen en van de dieren; en hij gaf ze aan de Levieten, die de taak ten behoeve van de tabernakel van de HERE vervulden, zoals de HERE Mozes geboden had’ (Num. 31:1-47).

‘Heel Israël werd in geslachtsregisters ingeschreven, en zie, zij zijn geschreven in het boek van de koningen van Israël (...). De eerste inwoners die zich in hun bezit, in hun steden, vestigden, waren Israëlieten, de priesters, de Levieten en de tempeldienaren’ (1 Kron. 9:1-2).

Slaven voor het heiligdom

Het is algemeen bekend dat de tabernakeldienst in Israël werd verricht door de priesters en de Levieten. Veel minder bekend zijn de slaven, die het ruwe en zware werk voor hun rekening namen, zoals het hakken van hout en het putten van water. Deze werkzaamheden waren voor het functioneren van de tabernakeldienst echter net zo goed nodig als het andere dienstwerk. Zoals de Levieten aan de priesters werden gegeven om dienst bij het heiligdom te doen, zo werden de slaven – die uit overwonnen volken werden gerecruteerd – op hun beurt aan de Levieten geschonken (vgl. Num. 8:19; 31:47). Dit impliceerde dat zij aan het heiligdom werden gegeven en daarmee voor de dienst van God werden afgezonderd. Uiteraard was dit een geweldige verandering vergeleken met hun vroegere positie te midden van het heidendom!

Als aparte groep met de naam nethinim of tempelhorigen treden deze dienaars pas naar voren na de Babylonische ballingschap. Soortgelijke groepen slaven hebben echter steeds een rol gespeeld in Israëls geschiedenis. Uit Ezra en Nehemia blijkt dat David en Salomo slaven aan het heiligdom hebben geschonken, maar in Numeri en Jozua zien wij dat dit ook door Mozes en door Jozua is gedaan. Hun positie is echter sterk verbeterd in de tijd na de ballingschap en sindsdien nauw gekoppeld aan die van de priesters en de Levieten.

In de priesters in het Oude Testament zien wij een beeld van de gelovigen in de huidige bedeling, zoals zij met geestelijke offeranden in Gods tegenwoordigheid verschijnen (Hebr. 10:19-22; 13:15; 1 Petr. 2:5;

Openb. 1:5-6). De Levieten tonen ons meer het aspect van de dienst, zowel ten opzichte van God als ten opzichte van medegelovigen, zowel met materiële als met geestelijke goederen (Hand. 6:2; 1 Kor. 12:5; Ef. 4:12; 1 Petr. 4:10-11). De taak van de tempeldienaren ligt in het verlengde van de dienst van de Levieten. Hier ligt de nadruk op het feit dat wij *slaven* van God en van Christus zijn. Wij zijn gekocht en betaald en wij kunnen onze dienst niet naar eigen goeddunken invullen.

Het feit dat deze slaven afkomstig waren uit overwonnen volken, heeft ons zeker iets te zeggen. Zij waren oorspronkelijk vijanden van God en van Zijn volk, mensen die geen deel hadden aan het burgerschap van Israël. Zo waren wij als behorend tot de heidenvolken ook vijanden van God, mensen die volkomen van Hem waren vervreemd (Rom. 5:10; Ef. 2:12; Kol. 1:21). Maar Christus heeft ons door Zijn overwinning op het kruis tot Zijn buit gemaakt, tot ‘krijgsgevangenen’ die Zijn eigendom zijn (vgl. Ef. 4:8). De dood die wij hadden verdiend is door Gods genade omgezet in een nieuw leven. Hij heeft ons een plaats gegeven in Zijn nabijheid om Hem te dienen en te eren, zoals destijds de tempeldienaren het voorrecht kregen verbonden te worden aan de tempeldienst. Als de psalmdichter zegt dat één dag in de voorhoven van Gods huis beter is dan duizend elders (Ps. 84:11), dan waren deze tempeldienaars wel bijzonder bevoorrecht! Zij hadden immers dagelijks een taak te vervullen bij Gods heiligdom. Dit is nu in nog hogere mate het voorrecht van de christen, die door het verlossingswerk van Christus tot God is gebracht (1 Petr. 3:18).

Een ander belangrijk beginsel in verband met de tempeldienaren komt tot uitdrukking in de naam *nethinim*, d.i. ‘gegevenen’. Deze tempeldienaars werden aan de Levieten gegeven om hen bij te staan in hun werk. Zo heeft Mozes ruim driehonderd krijgsgevangenen uit de Midjanieten aan de Levieten gegeven, die zorg droegen voor de tabernakel. Zo heeft ook Jozua de Gibeonieten tot knechten gemaakt, tot houthakkers en waterputters voor het huis van God (Num. 31:25-47; Joz. 9:16-27). Later hebben koning David en zijn vorsten slaven aan de Levieten gegeven; terwijl wij ook lezen over de nakomelingen van Salomo’s knechten, die onder de tempeldienaren werden gerekend (Ezra 2:55-58; 8:20). Waarschijnlijk hebben David en Salomo dus ook krijgsgevangenen aan het heiligdom geschonken, in overeenstemming met het gebruik om een deel van de oorlogsbuit af te staan en te heiligen voor de dienst van God (vgl. 1 Kron. 26:26-27).

Volgelingen van de Triomfator

In het Nieuwe Testament zien wij hoe dit gebruik in Christus zijn vervulling heeft gevonden. Christus heeft de macht van Zijn vijanden – de wereld, de satan, zonde en dood – tenietgedaan en een grote overwinning behaald. Hij heeft rijke buit verworven en vele krijgsgevangenen meegevoerd op Zijn zegetocht, zoals wij zien in Efeziërs 4:7-12. Daarom kan Hij als de grote Overwinnaar gaven uitdelen aan Zijn volk, Zijn Gemeente. Zo geeft Hij ook 'slaven' aan het heiligdom, mensen die Hij eerst ontrukkt aan de macht van de tegenstander en dan ten dienste stelt van Zijn Gemeente. Deze is immers de woonplaats van God in de Geest, 'een heilige tempel in de Heer' (Ef. 2:21-22).

Zoals de tempelhorigen het heiligdom in Israël dienden, zo heeft de verhoogde Christus nu mensen aan de Gemeente gegeven voor het werk van de bediening (Ef. 4:12). Hoewel wij slaven van Christus zijn, dienen wij Hem met heel ons hart. Christus heeft deze gaven aan Zijn Gemeente gegeven als Degene die méér is dan Mozes of Jozua, dan David of Salomo. In deze leiders van Israël zien wij mooie voorbeelden van Hem, en daarom is het goed te overwegen wat het ons heeft te zeggen dat juist deze vier vorsten tempeldienaars hebben geschonken aan het heiligdom.

Mozes was de leidsman van Israël bij de uittocht uit Egypte en tijdens de reis door de woestijn. De wetgever Mozes is een beeld van Christus als de grote Apostel van het huidige volk van God (Hebr. 3:1-6). Christus heeft Zijn volk verlost uit de macht van de wereld en haar overste. Hij wijst ons de weg naar een beter, dat is een hemels vaderland. Hij heeft ons Gods gedachten bekendgemaakt in de boeken van het Nieuwe Testament – niet in de vorm van wettische verplichtingen, maar wel als Zijn volmaakte wil voor ons. In Numeri 31 was Mozes de leider die het volk van God de opdracht gaf tegen de Midjanieten te strijden en die daarna ook aanwijzingen gaf voor de verdeling van de behaalde buit. In Midjan zien wij een beeld van de uiterlijk godsdienstige wereld, die een geweldige zuigkracht uitoefent op het ware volk van God en het in haar strikken weet te vangen (vgl. Openb. 2:14).

De overwinning hierover kunnen wij slechts behalen door nauwkeurig acht te geven op het Woord van de grote Mozes en door dit als een scherp, tweesnijdend zwaard te hanteren. Vervolgens zien wij de reinigende en heiligende kracht van ditzelfde Woord: de behaalde buit moest door het vuur óf door het water gaan. Dit wijst op de louterende en de wassende werking van het Woord als een voorwaarde om mensen of dingen uit de wereld te heiligen voor de dienst van God (Num. 31:21-24; Jer. 23:29; Ef. 5:26; Hebr. 4:12). Heel het volk deelde in de overwinning over Midjan. De buit werd in tweeën verdeeld: de ene helft was voor degenen die de wapens hadden gehanteerd en de andere helft was voor de hele vergadering van Israël. Deze regel werd later ook toegepast door Jozua en David (Joz. 22:8; 1 Sam. 30:24-25). De ene helft van de buit was dus voor de strijders en de andere helft voor het thuisfront. Maar bij dit alles mocht men God niet vergeten: Hij ontving een heffing van beide helften van de buit. Daaronder bevonden zich ook enkele honderden krijgsgevangenen, die voortaan de Levieten en zelfs de priester Eleazar terzijde zouden staan (Num. 31:28-47). Gods genade had deze jonge

mensen gespaard en die genade schonk hun zelfs een plaats en een taak bij het heiligdom.

Om de lijn weer door te trekken naar het Nieuwe Testament: evenzo moet iedere dienstknecht van God ervan doordrongen zijn dat zijn roeping en taak louter een zaak van Gods genade is. Wij zijn gespaard gebleven voor het oordeel dat ons had moeten treffen, en God heeft ons in Zijn grote genade apart gezet voor Zijn dienst. De gaven zijn in het Nieuwe Testament steeds *genadegaven* (Rom. 12:6; 1 Kor. 12:4,31; Ef. 4:7). De soevereine genade van de verhoogde Christus komt erin tot uitdrukking, maar ook Zijn soevereine wil. Hij bepaalt het dienstwerk dat geschikt voor ons is, want Hij geeft gaven aan Zijn Gemeente.

Jozua en de Gibeonieten

De tweede leider van Israël die slaven schonk aan het heiligdom, was Jozua, de opvolger van Mozes. Jozua voltooide het werk van Mozes door Israël in het Beloofde Land te brengen. Mozes had het volk uitgeleid uit Egypte, maar Jozua bracht het in het toegezegde erfdeel. Zo kreeg het heil van de HERE, waarvan de doortocht door de zee de eerste aanzet vormde (Ex. 14:13; 15:2), door Jozua ten volle gestalte. De naam Jozua betekent ook 'Jahweh is heil'.

Jozua is een beeld van Christus als de Leider die de Zijnen invoert in de rust van de hemel, en hen nu reeds in het bezit stelt van het erfdeel in de hemelse gewesten (Ef. 1:3-6; 2:5-6). Wij zijn niet alleen verlost uit het land van de slavernij, maar tevens in Christus gezet in het hemelse Kanaän. Deze beide zijden van het grote heil dat ons is geschonken, zijn nauw met elkaar verweven. Het grote doel van de verlossing is de uiteindelijke zegen in het Beloofde Land, zoals reeds blijkt uit het lied van Mozes (zie Ex. 15:13). Wij zijn in Christus gezegend met eeuwige, hemelse, geestelijke zegeningen.

In Jozua zien wij dus een beeld van onze Heer als de Leider die Zijn volk door de doodsrivier (de Jordaan) heenleidt en het aanvoert in de geestelijke strijd die verband houdt met de inbezitting van de zegeningen in de hemelse gewesten (Kanaän). Het boek Jozua toont ons in type hoe deze strijd in de praktijk verloopt met vallen en opstaan. Hoewel de macht van de boze in principe gebroken is op het kruis, worden wij nog steeds bedreigd door zijn listen (vgl. Ef. 6:10-12). De list van de Gibeonieten is daarvan een voorbeeld.

Ook hier zien wij echter weer de triomf van Gods genade, doordat de Gibeonieten werden gespaard en dienstbaar werden gemaakt aan de Israëlieten. Zij werden tot knechten gemaakt, tot houthakkers en waterputters voor het huis van God en het altaar van de HERE (Joz. 9:16-27). Het hout dat zij moesten hakken was onder meer nodig voor het brandofferaltaar, voor de instandhouding van de offerdienst. Zo moet er ook nu dienstwerk worden verricht in de Gemeente van God, om de eredienst aan de tafel van de Heer in stand te houden en geestelijke offeranden te kunnen opofferen. Het putten van water, waarschijnlijk o.a. voor het wasvat in de voorhof, wijst op het werk dat er moet gebeuren om 'de wassing met water door het Woord' mogelijk te maken. In nieuwtestamentisch perspectief kan men dit dienstwerk beschouwen als een evolvende taak.

Vervolg op pag. 12

DE EINDTIJD

'Leert nu van de vijgenboom deze gelijkenis: wanneer zijn tak al zacht wordt en de bladeren uitspruiten, dan weet u dat de zomer nabij is.

Zo ook u, wanneer u al deze dingen zult zien, weet dan dat het nabij is, voor de deur. Voorwaar, Ik zeg u: dit geslacht zal geenszins voorbijgaan voordat al deze dingen zijn gebeurd' (Matt. 24:32-34).

3. De vervulling van de eindtijdprofetie is al begonnen – de staat Israël

Sinds mei 1948 is de staat Israël er weer, nadat Israël bijna 1900 jaar buiten beeld is geweest. Met de oprichting van de staat Israël is de vervulling van de eindtijdprofetie in zekere zin begonnen. Een van de meest duidelijke Schriftplaatsen hierover vinden we in Mattheüs 24. In dit hoofdstuk spreekt de Here Jezus tijdens de laatste dagen van Zijn leven op aarde over de toekomst van het volk Israël.

Zijn discipelen stelden Hem de vraag, hoe zij zouden kunnen weten wanneer Hij zou terugkomen. De Heer gaf als antwoord op deze vraag echter geen exact tijdstip aan, maar sprak onder meer over de vijgenboom als een teken. Wie het evangelie naar Mattheüs bestudeert, komt tot de conclusie dat de vijgenboom een beeld van het volk Israël is (Matt. 21:18-21; vgl. Joël 1:7 en Rom. 11). Nog duidelijker wordt dit gemaakt door de zinsnede 'dit geslacht¹ zal geenszins voorbijgaan, voordat (...)'; die zonder twijfel op het volk Israël betrekking heeft (vs. 34). De geschiedenis van de afgelopen 2000 jaar laat zien dat deze woorden waar zijn. Talloze volken hebben in het verleden getracht het volk Israël uit te roeien, en dat wordt nog steeds geprobeerd. Een van de meest afschuwwekkende illustraties vinden we in de holocaust tijdens de Tweede Wereldoorlog.

De Heer heeft voorzien dat de takken van de vijgenboom zacht zullen worden en de bladeren zullen uitspruiten (Matt. 24:32). Inmiddels zijn de takken al zacht geworden en zijn de bladeren uitgesproten, want dit beeld ziet op het *nationale* herstel van het volk Israël. Eens zal het ogenblik komen waarop de vijgenboom rijpe vruchten

voor God zal voortbrengen. Dan zal Israël ook *geestelijk* hersteld worden. Deze tijd laat niet meer lang op zich wachten, want we zien vandaag de dag duidelijk, 'dat de zomer nabij is'.

In het boek van de profeet Ezechiël vinden we in hoofdstuk 37 een uitvoerige illustratieve beschrijving van het nationale en latere geestelijke herstel van Israël. Ezechiël ziet in dat hoofdstuk verdorde doodsbeenderen die bij elkaar komen en waar overheen spieren, vlees en huid komen. Hierin zien we het nationale herstel (vs. 1-8). Het geestelijke herstel dat daarop volgt, vindt plaats als God met Zijn adem in het volk blaast en het op deze manier tot leven wekt (vs. 9-14).

David Ben-Gurion kondigt de oprichting van de staat Israël aan op 14 mei 1948.

Gods Woord bevat veel meer teksten die wijzen op deze grandioze gebeurtenis waarbij het volk Israël hersteld wordt. Met dezelfde zekerheid waarmee een deel van deze voorzeggingen reeds in vervulling is gegaan, zullen ook alle overige voorzeggingen vervuld worden. Als er in onze turbulente tijd iets is wat betrouwbaar is, dan is het wel het Woord van God.

Het volk Israël is en blijft het volk van God, ook al moet God nog moeilijke wegen ermee gaan, omdat het volk Hem niet gehoorzaamd heeft. De Pruisische koning Frederik de Grote vroeg eens aan zijn hofmaarschalk om hem een bewijs voor het bestaan van God te leveren. Diens korte antwoord luidde: 'Majesteit, de Joden!' De prangende vraag is wat de *volgende* belangrijke gebeurtenis zal zijn.

1) De term 'geslacht' kan weliswaar vertaald worden met 'generatie', maar dat is hier niet de juiste betekenis (vgl. bijvoorbeeld Deut. 32:5, 20; Ps. 12:8; Matt. 11:16; 12:39-45; 23:36; Hand. 2:40).

MYSTERIE OF VERBORGENHEID

Etymologie

In de Bijbel komen we op diverse plaatsen het woord 'verborgenheid' tegen. In het Grieks wordt daarvoor het woord *mustèrion* gebruikt. De etymologie van dit woord, waarin natuurlijk ons woord 'mysterie' te herkennen is, is – zoals iemand eens opmerkte – op zichzelf al een mysterie. Volgens een filoloog uit de oudheid komt het van het werkwoord *muoo*, dat '(zich) sluiten' betekent, en wel van mond of lippen. In dat geval moet gedacht worden aan een inwijdingsritueel, waarover door de deelnemers moest worden gezwegen. Een *mustèrion* was dus iets dat geheim moest blijven en waarover gezwegen moest worden. Anderen leggen daarom een verband met Gr. *mueoo*, dat 'inwijden' betekent. Paulus gebruikt dit laatste woord in overdrachtelijke zin in Filippenzen 4:12, als hij schrijft: 'In elk opzicht en in alles ben ik ingewijd'.

In het heidendom

Belangrijker dan de etymologie van het woord *mustèrion* is het gebruik ervan in de praktijk. In het heidendom betrof een *mustèrion*, zoals gezegd, een speciaal inwijdingsritueel waaraan vereerders van een heidense godheid zich moesten onderwerpen. Vervolgens moesten ze beloven over dit ritueel te zwijgen. Dit hebben ze zo goed gedaan, dat we er ook weinig van weten. De ingewijden werd vervolgens een of andere vorm van eeuwig leven in het vooruitzicht gesteld. Plato gebruikte het woord ook om een figuurlijke, filosofische reis aan te duiden die een mens kon maken naar de eenwording met het goddelijke of de godheid.

Het Nieuwe Testament

In het Nieuwe Testament valt meteen op dat de verborgenheden (Gr. *mustèria*) juist *niet* geheim blijven, maar met anderen worden gedeeld. Toch wordt dit woord gebruikt, omdat daartegenover het openbare of publieke handelen van God staat. In deze tijd echter, de periode waarin de Heer Jezus de Verworpenen is, is Hij verborgen in de hemel. En de wegen die God met de mensen op aarde gaat zijn *verborgen* voor de wereld, maar ze zijn *onthuld* aan degenen die oren of een oor hebben om te horen. De volle *vervulling* ervan is echter toekomstig.

In Openbaring 10:7 bijvoorbeeld is sprake van een moment in de toekomst, waarop de *verborgenheid van God voleindigd* zal worden, zoals Hij aan Zijn slaven, de

profeten, heeft verkondigd. Zij mogen reeds nu inzicht hebben in Gods huidige regeringswegen, waarbij God op een manier die voor de wereld verborgen en dus onbegrijpelijk is, naar Zijn einddoel toewerkt. Ook wij als gelovigen hebben daarover zeker onze vragen, maar het verschil is dat wij het einddoel van Gods handelen kennen en Hem vertrouwen. De situatie zal heel anders zijn in het toekomstige Vrederijk, als de Heer Jezus duizend jaar lang rechtstreeks en zichtbaar zal regeren en Hij het kwaad onmiddellijk zal oordelen. Dan zal niemand zich meer hoeven afvragen waarom God niet ingrijpt, want dat zal Hij direct doen, zodra het kwaad zich manifesteert!

De discipelen merkten al op dat ook de Heer Jezus Zijn plannen niet zomaar met jan-en-alleman deelde. Ze vroegen de Heer: 'Waarom spreekt U in gelijkenissen tot hen?', dus tot allen die geen discipelen waren (Matt. 13:10). Zij kregen als antwoord: 'Omdat het u is gegeven de verborgenheden van het koninkrijk der hemelen te kennen, maar hun is het niet gegeven (...). Gelukkig echter uw ogen, omdat zij kijken, en uw oren, omdat zij horen' (Matt. 13:11, 16).

Een ander voorbeeld van zo'n verborgenheid is die van Gods wil met betrekking tot Christus en de Gemeente (Ef. 1:9), samengevat als de 'verborgenheid van Christus' (Ef. 3:4), die eeuwenlang verborgen was geweest in God, maar die aan Paulus geopenbaard en door Paulus aan Gods heiligen bekendgemaakt mocht worden (Ef. 3:5, 8; Kol. 1:26-27). Maar er zijn nog veel meer verborgenheden. Volgens sommigen zijn het er veertien. Kunt u ze allemaal vinden?

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

‘Wie is zij die daar uit de woestijn komt, als zuilen van rook, in een wolk van mirre en wierook, van allerlei geurige kruiden van de koopman?’ (Hoogl. 3:6).

Wie komt daar uit de woestijn?

Het antwoord op de vraag *“wie is zij die daar uit de woestijn komt”*, is eenvoudig. Zij is niemand anders dan de bruid. Toch doet de vraag vermoeden dat ze niet direct wordt herkend. Dat heeft te maken met haar verblijf in de woestijn. De woestijn heeft haar veranderd. Ze is als het ware een ander mens geworden. In de geestelijke toepassing ziet de woestijn op de wereld als het gebied dat God gebruikt om ons geloof op de proef te stellen, om het te testen. Door geloofsbeproevingen wil God ons veranderen en ons steeds meer gelijkvormig maken aan het beeld van Zijn Zoon.

In de profetische toepassing kunnen we hier denken aan het gelovig overblijfsel dat in de tijd van de Grote Verdrukking door God in de woestijn wordt bewaard (vgl. Openb. 12:13-17; Hos. 2:14-23). Deze tijd zal in het overblijfsel een verandering bewerken, die het maakt tot een volk waarbij de Heer Jezus kan wonen.

De gelovigen individueel en Gods volk als geheel worden hier vergeleken met *“zuilen van rook”*. We zien de ‘rookzuilen’ in Israël van het brandofferaltaar omhoogstijgen tot God, tot een lieflijke reuk voor Hem. Gelovigen die door God beproefd zijn en aan wie Hij Zijn werk heeft kunnen doen, zijn voor Hem ook aangenaam. In hun leven herkent Hij wat in de Heer Jezus altijd volmaakt aanwezig is: Zijn eigen beeld.

Verder zien we dat de bruid gehuld is *“in een wolk van mirre en rook”*. Dat herinnert aan de reis van het volk van God door de woestijn, waarbij het volk geleid werd door de wolk van Gods heerlijkheid. Deze wolk heeft hen en ook de tabernakel bedekt. God wil door alle oefeningen waar een gelovige doorheen gaat, Zijn heerlijkheid zichtbaar maken. Daarvoor is ons verblijf in de woestijn bedoeld.

Aan de wolk is *“mirre en wierook”* verbonden. Dat betekent dat ze komt in de geur van Christus (vgl. 2 Kor. 2:15-16). ‘Mirre’ symboliseert het lijden van de Heer Jezus, terwijl ‘wierook’ Zijn heerlijkheden

symboliseert. Alles wat voor God aangenaam is, heeft Hij in Zijn Zoon gevonden. Datzelfde wil Hij in de Zijnen bewerken, zodat Hij door hun leven steeds meer aan dat van Zijn Zoon wordt herinnerd. In de beproevingen van ons geloof ervaren we het lijden van Christus, terwijl we ook mogen uitzien naar de heerlijkheid die ons wacht.

Aan de mirre en wierook worden nog *“allerlei geurige kruiden”* toegevoegd, een mengeling van geuren waardoor de bruid ook omgeven is. Het ziet op de vele voortreffelijkheden die in de Heer Jezus aanwezig zijn en tot uiting zijn gekomen. Elk woord en elke daad is van grote schoonheid en voortreffelijkheid. Tegelijk vloeien ze ineen tot een schitterend geheel. Alles is in harmonie met elkaar. Er is geen geur die overheerst en de andere geuren teniet doet.

Paulus houdt deze ‘geurige kruiden’ aan de gelovigen te Kolosse voor, opdat ze die ook om zich heen zullen verspreiden. Deze geuren zijn de eigenschappen van Christus, die wij als gelovigen kunnen tentoonspreiden en zo aan anderen kunnen laten ruiken. Hij schrijft hun: *“Doet dan aan als uitverkorenen van God, heiligen en geliefden: innige ontferming, goedertierenheid, nederigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid, elkaar verdragend en elkaar vergevend, als de een tegen de ander een verwijt heeft; zoals ook Christus u vergeven heeft, zo ook u. En boven dit alles de liefde, dat is [de] band van de volmaaktheid”* (Kol. 3:12-14). Dit zijn enkele van de vele voortreffelijkheden van het nieuwe leven dat wij als gelovigen bezitten. Dat nieuwe leven is Christus Zelf. Vaak zijn de oefeningen in de woestijn nodig om anderen de voortreffelijke geur van Hem te laten ruiken.

De ‘geurige kruiden’ zijn bij *de koopman* verkrijgbaar. Dat betekent dat ze niet gratis verkrijgbaar zijn, maar ‘gekocht’ moeten worden. Er moet een prijs voor worden betaald. Die prijs is het afzien van het eigen ik, en hiervoor in de plaats gehoorzaamheid en toewijding stellen. Zeker is het zo, dat iedere gelovige door het nieuwe leven deze ‘geurige kruiden’ bezit. Maar ze in praktijk brengen is iets anders. Ze moeten, zoals Paulus zegt, *aangedaan* worden. Dat betekent dat we ermee bezig moeten zijn door het lezen en bestuderen van het Woord van God. Dan zien we hoe ze in het leven van de Heer Jezus tot uiting zijn gekomen. Het gevolg is dat ze dan ook in ons leven worden opgemerkt.

Nieuwe boeken door Hugo Bouter

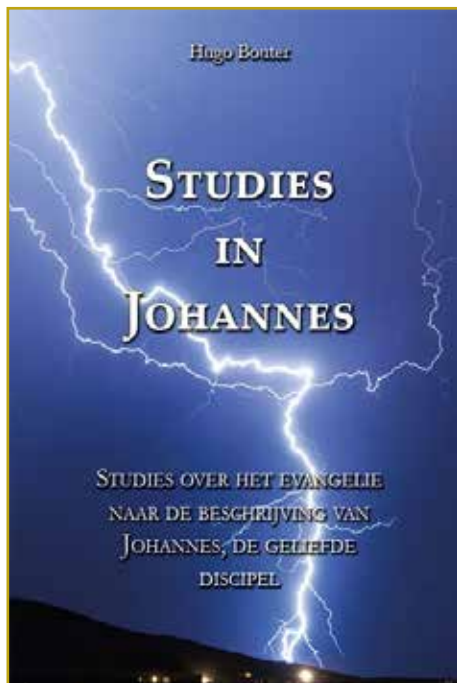
Studies in Johannes

Studies over het evangelie naar de beschrijving van Johannes, de geliefde discipel.

Deze verzamelbundel bevat 28 studies over thema's in het Johannesevangelie. Het doel van dit evangelie en van de wondertekenen van de Heer die erin worden beschreven, is dat ook u als lezer gelooft dat Jezus is de Christus, de Messias, de Zoon van God, en dat u gelovend het leven ontvangt in Zijn naam (Joh. 20:30-31). Johannes nam als vriend en vertrouweling van de Heer een heel speciale plaats onder de discipelen in.

Hardcover: 154 blz. Prijs: 9,90 Euro

ISBN/EAN: 978-94-91797-14-9

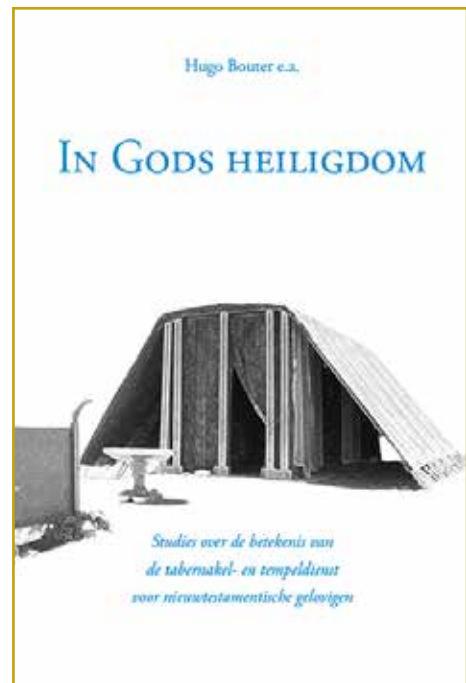
In Gods heiligdom

Studies over de betekenis van de tabernakel- en tempeldienst voor nieuwtestamentische gelovigen.

In deze verzamelbundel treft u 26 kortere en langere studies aan over de betekenis van de tabernakel en de tempel, de altaardienst e.d. voor ons als christenen in het licht van het Nieuwe Testament. De tentwoning van God onder het oude verbond is in het Engels wel aangeduid als 'God's house of shadows'. Het gaat immers steeds om zinnebeelden en schaduwen van de hemelse dingen, zoals Hebrëeën 8:5 het uitdrukt, die van belang zijn voor ons eigen gedrag in het huis van God in de huidige bedeling (vgl. 1 Tim. 3:15).

Ringband: 168 blz. Prijs: 14,90 Euro

ISBN/EAN: 978-94-91797-13-2

ELF DAGEN EN VEERTIG JAAR

Over de woestijnreis van de Israëlieten

Hugo Bouter

De reis naar het Beloofde Land was eigenlijk niet zo lang, en nam slechts elf dagreizen in beslag van de berg Horeb naar Kades-Barnea, het uitgangspunt voor de tocht van de twaalf verkenners (Num. 13; Deut. 1:2).

Toch moest het volk een lange en moeizame reis maken van veertig jaar door de woestijn, voordat het land daadwerkelijk in bezit kon worden genomen door een

nieuwe generatie. Zo leidt de Heer ons ook vaak op wegen van beproeving om onszelf maar bovenal Hemzelf beter te leren kennen. In een tijd van beproeving mogen we alles in Zijn hand leggen. Hij kent de duur en de ernst van de beproeving, de strijd en de moeite (vgl. Deut. 8:2-4). Het einddoel zal hoe dan ook bereikt worden.

LAAT U NIET AAN HET WANKELEN BRENGEN

“Wij vragen u dringend (...) dat u niet [zo] snel in uw denken geschokt of verschrikt wordt” (2 Tess. 2:1-2).

De werkwijze van dwaalleraars

Om ons te wapenen tegen de vijand is het noodzakelijk hem te kennen. Als we niet op de hoogte zijn van het gedachtegoed en de strategie van onze vijand, is het bij voorbaat een verloren strijd. Als het om vergeving gaat, schrijft Paulus dat *‘de gedachten van de satan ons niet onbekend zijn’* (2 Kor. 2:11). We hebben te maken met een listige vijand (Gen. 3:1; Ef. 6:11). In de Bijbel wordt hij de ‘oude slang’ genoemd (Openb. 12:9). Daarmee wordt aangegeven dat hij al vanaf de hof van Eden (Gen. 3) tot nu toe bezig is een wig te drijven tussen God en de mens.

In Openbaring 12:9 wordt de slang de duivel en de satan genoemd. De satan betekent: de vijand of tegenstander. De duivel (Gr. *diabolos*) betekent letterlijk: omgooier of door elkaar gooier. De vijand (de satan) is dus iemand die probeert verwarring te veroorzaken. Dit doet hij door uitspraken van God door elkaar te gooien. Hij is erop uit de woorden van God te ontcrachten of te verdraaien. De manier waarop hij te werk gaat, wordt duidelijk geïllustreerd in Genesis 3:1-5. Eerst wordt er een vraag gesteld (vs. 1). Vervolgens wacht hij op het antwoord (vs. 2-3). En dan begint hij twijfel te zaaien door de uitspraken van God te verdraaien en ter discussie te stellen (vs. 4-5). De aanpak van de oude slang had succes bij Adam en Eva, en dit werkt ook vandaag nog heel goed!

Geloof niet iedere geest die zegt dat hij een boodschap van God heeft. Johannes waarschuwt in zijn brieven niet zozeer voor judaïsten als wel voor gnostici. Dit was een ander soort dwaalleraars, die ook veel onrust en verwarring in de gemeenten veroorzaakten. Als bepaalde mensen met een nieuwe boodschap komen, moet er onderzocht worden of de geesten uit God zijn. Want er zijn vele valse profeten uitgegaan in de wereld (1 Joh. 4:1). De gnostici pretendeerden mystieke kennis (Gr. *gnosis*) te bezitten, die ver uitsteeg boven de Bijbelse waarheid. Zij wezen het zoenoffer van de Heer Jezus af, en het woord van het kruis was in hun ogen dwaasheid (zie 1 Kor. 1:18, 23). Redding door een ander bestond in hun ogen niet. We gaan niet verder in op deze leer, maar in de dagen van Johannes werden christenen hierdoor in grote verwarring gebracht.

Met wie we ook te maken hebben, voor mensen die beweren dat ze ‘bijzondere’ openbaringen hebben ontvangen, moeten we altijd op onze hoede zijn. Het is dan zaak te onderzoeken of de geesten uit God zijn, of niet. Wordt iemand door de Heilige Geest gebruikt of door een andere geest, een geest van de dwaling? En hoe komen we hier achter? Johannes schrijft: *‘Wij zijn uit God. Wie God kent, luistert naar ons; wie niet uit God is, luistert niet naar ons. Hieraan herkennen wij de geest van de waarheid en de geest van de dwaling’* (1 Joh. 4:6). En eerder schreef hij: *‘Maar u hebt de zalving van de Heilige en u weet alles. Ik heb u niet geschreven omdat u de waarheid niet kent, maar omdat u die kent, en omdat er geen leugen uit de waarheid is’* (1 Joh. 2:20-21).

Drie dingen worden hier genoemd die ons helpen waarheid van leugen te kunnen onderscheiden:

1. Ons (de apostelen).
2. De Heilige Geest.
3. De waarheid (het Woord van God).

Hoe kunnen wij dus toetsen of iemand al dan niet de waarheid spreekt, of de Heilige Geest aan het werk is of een andere geest? Het antwoord is:

1. Door ons te richten naar de leer van de apostelen – hetgeen wij vanaf het begin gehoord hebben (1 Joh. 2:24; Hand. 2:42).
2. Door te luisteren naar de stem van de Heilige Geest. Iemand die opnieuw geboren is, heeft de Heilige Geest ontvangen. Jezus noemt Hem de Geest van de waarheid, Die ons de weg wijst in heel de waarheid (Joh. 16:13).
3. Door alles te toetsen aan de waarheid, aan wat in Bijbel staat geschreven. En zoals wij bij punt 2 hebben opgemerkt: het is de Heilige Geest die ons daarbij de weg wijst.

De beste bescherming tegen de dwaalleringen die op ons afkomen, is een gedegen kennis van het Woord van God. Er moet echter opgemerkt worden dat die ook onder christenen ver te zoeken is. In Hosea 4:6 roept de Here het uit dat Zijn volk Israël te gronde gaat door gebrek aan kennis. En vandaag is het helaas niet anders!

Pas op voor de slang

In een tijd waarin zoveel vreemde stemmen op ons afkomen, moeten we niet zo snel schrikken van alle nieuwe dingen die in de christenheid de ronde doen. Waar ging Eva de mist in – wat ging er fout? Zij luisterde naar de stem van de slang en ging het gesprek met de slang aan. Maar zodra we het sissen van de slang horen, moeten we met een grote boog eromheen lopen. Dit is de enige goede reactie.

Als we een fysieke slang tegenkomen, piekeren we er niet over dit beest op te pakken of te aaien. Waren we maar zo voorzichtig als het om de 'oude slang' gaat! Laat de slang maar sissen; blijf op een veilige afstand en schenk er geen aandacht aan. Dat maakt je alleen maar angstig en onrustig. Als je de stem van de goede Herder kent, is het niet zo moeilijk een vreemde stem te onderkennen (zie Joh. 10: 4-5).

Volg de juiste stem en laat niet toe dat iemand met zijn praatjes de rust en vrede in je hart verstoort.

Sta vast, en laat u niet aan het wankelen brengen. Paulus moest de Tessalonicenzen vermanen, omdat ze zich zo snel van hun stuk hadden laten brengen door dwaalleraars. In plaats van te wankelen, roept hij hen op om *'vast te staan en zich te houden aan de overleveringen waarin zij onderwezen waren door het woord en de brief die zij van hem hadden ontvangen'* (2 Tess. 2:15).

Hetzelfde geldt voor ons. Het profetische Woord gaat in sneltreinvaart in vervulling. Als we horen wat allemaal in de wereld en in de christenheid afspeelt, schrikken we ervan en dan zou je inderdaad in je denken geschokt kunnen worden. Dit hoeft niet; als we vaststaan en vasthouden aan het Woord van God, kan niets of niemand ons aan het wankelen brengen. Maranatha!

Dirk-Jan Jansen

DOOR HAAR SLUWHEID

De duivel is heel sluw. Hij kwam bij Eva met het woord van God. God heeft zeker wel gezegd? (Gen. 3:1). Maar hij verdraaide Gods woord: *'U zult niet eten van enige boom in de hof?'* De aandacht van Eva wordt door deze vraag verplaatst van de boom van het leven naar al de andere bomen. De boom des levens staat symbool voor de Heer Jezus. Het antwoord van Eva was: *'Van de vrucht van het geboomte in de hof mogen wij eten, maar van de vrucht van de boom, die in het midden van de hof staat, heeft God gezegd: U zult daarvan niet eten noch die aanraken; anders zult u sterven'*. De boom des levens was uit haar denken verdwenen, blijkt uit dit antwoord.

Verleidde de satan haar met zonde? Nee, hij sloot aan bij het verlangen 'als God te willen zijn'. Zodra wij een zuiver verlangen hebben naar heiliging, dan komt de verleiding. Daarom geliefden, geloof (vertrouw) niet iedere geest, maar beproef de geesten, of ze uit God zijn (1 Joh. 4:1). Ieder boek, elke preek, iedere profetie, moeten wij leren toetsen. Dit moet onze grondhouding zijn, want de satan heeft vele valse profeten en valse leraars in deze wereld.

Uit: 'Geestelijke verleidingen in de eindtijd'.

Gods genade neemt onwaardigen en Hij gebruikt hen voor Zijn heilige dienst. Zo moeten wij als dienstknechten van God eraan denken dat wij door de grote Jozua, de verheerlijkte Heer in de hemel, aan de Gemeente gegeven zijn met het oog op de instandhouding van de eredienst.

David en Salomo

Uit het boek Ezra blijkt dat David en Salomo ook tempelslaven aan het huis van God hebben geschonken. David en zijn vorsten hebben tempelslaven gegeven voor de dienst van de Levieten, en zo is er ook sprake van de nakomelingen van Salomo's knechten onder de tempeldienaren die met Zerubbabel terugkeerden uit de ballingschap (Ezra 2:55-58; 8:20).

Evenals Mozes en Jozua vormen ook David en Salomo een prachtig dubbelbeeld van Christus. David was de veelgeliefde, de man naar Gods hart, die door veel lijden heen het koningschap bereikte. Hij is een type van Christus als de lijdende Knecht des Heren, die na Zijn diepe vernedering op aarde verhoogd is aan Gods rechterhand in de hemel. Salomo was de vredevorst, de 'man van rust' (1 Kron. 22:9), die de heerschappij van zijn vader bevestigde en regeerde van zee tot zee, van de Rivier tot aan de einden der aarde (Ps. 72:8). Hij is een beeld van Christus als de ware Vredevorst, die Zijn gezag nu op *geestelijke* wijze uitoefent te midden van de Zijnen – door de werking van Woord en Geest. Bij Zijn wederkomst zal Hij Zijn openbare heerschappij aanvaarden en met macht en majesteit regeren in het komende Vrederijk.

Wij hebben echter nu reeds een plaats ontvangen in het Koninkrijk van de Zoon van Gods liefde (Kol. 1:13). Christus is *meerder* dan David of Salomo en het is dus een groot voorrecht onder Zijn gezag te staan. Welke gelovige zou Hem niet willen dienen? Als de apostelen het blijkens hun brieven als een voorrecht beschouwden dienstknechten, ja, slaven van Hem te zijn, zouden wij er dan anders over denken?

Het werk van de Wever

'Maar wij weten dat hun die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede' (Rom. 8:28).

Alle dingen moeten actief en harmonieus samenwerken om uiteindelijk tot zegen te zijn voor degenen die God liefhebben. Hoe onduidelijk en mysterieus het soms ook lijkt, er is een goddelijk plan met ons leven. Het valt te vergelijken met een ingewikkeld tapijtwerk. Om te kunnen bijdragen aan de schoonheid van het geheel, zijn de kleuren heel verschillend. Lichte en donkere tinten dragen echter allemaal bij aan het patroon van het weefwerk. De donkere draden zijn even noodzakelijk als de gouden en zilveren draden in de ervaren hand van de Wever.

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... *groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus*' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma *AcrobatReader®* (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl